

mening vil viſe ſig, at vi have ſtaaet overfor en hel Del fantaſtiſke Ideer paa dette Omraade. Der har i de ſenere Aar været foretaget ret fylbdige Underſøgelſer af Levnedsmidler og dermed ligeflillede Sager her for Kjøbenhavns Bedkommende, idet Kjøbenhavns Sundhedskommiſſion har gjort Afford med Profeſſor Stein, iſølge hvilken han har foretaget en Maſſe Underſøgelſer, ſom gennemgaaende have viſt, at Tilſtanden her ſlet ikke er ſaa farlig, og at de Tilfælde, hvor det har været paaviſt, at Tingene ikke have været abſolut det, de have gaaet for, have været aldeles forſvindende og aldeles ubetydelige. Jeg har nærmelt den Tro, at ved at forſætte diſſe Underſøgelſer for Landets Bedkommende, ſom det nu er Meningen at gøre, vil man komme til det ſamme Reſultat, ja maatte til et Reſultat, ſom ſtiller Tilſtanden i et endnu gunſtigere Lyſ. Det er jo højt ſandſynligt, at man i Hovedſtaden i ſtørre Omfang forløger ſaadanne Bedragerier med Levnedsmidler end omkring i Provinſerne og ſærlig paa Landet. Men alt det er Ting, hvor man ſtaar med Mening mod Mening, Paastand mod Paastand, uden at have noget ſikkert at grunde det paa, indtil man har ſaaet en ſaadan Inſtitution, hvortil man kan henvende ſig og ſaa diſſe Spørgsmaal undergibne tilſtrækkelig Prøvelſe og de derved indbundne Reſultater komme til at ligge for. Derfor ere ogſaa de to Retninger mødtes i Indſtillingen om, at Staten ſørger for at ſtaffe ſig et ſaadant Laboratorium, ſom der er Tale om i Forſlaget § 1, og ſtaffe dette Laboratorium Betingelſerne for at ſaa tilſtrækkelige Prøver ſpredte ud over Landet, ſamt at fremſtaffe Materiale til Bedømmelſe af, hvad dette Laboratorium har fundet og paaviſt paa diſſe Omraader.

Naar man kommer ud over det, er det, at Uoverenſtemmelſerne ere komne. Saa har den Side, hvortil jeg hører, troet, at vi ikke kunne gaa videre paa det nuværende Trin, idet man vilde have, at man paa Grundlag af den Underſøgelſesperiode, ſom nu er foreſlaaet til 3 Aar, ſkulde tage Spørgsmaalet op til videre Behandling og muligt foretage andre Skridt, hvis Tilſtanden ſkulde opfordre dertil. Smidlertid er der allerede ved Folketingets forrige Behandling kommet en Paragraf til, ſom jeg i Grunden nærmelt vil betegne ſom en Honorparagraf, en Paragraf, hvorved den Side, hvortil jeg hører, har ment at gøre det muligt for andre, ſom have engageret ſig temmelig ſtærkt paa Straffebestemmelſerne, dog at gaa ind paa dem, ſelv om det ikke var ſaa betryggende Regler, ſom man fra andre Sider ønskede. Det har derfor fra vor

Side været et Dufte, at ſe at give et viſt Tillæg til Straffebestemmelſerne under en ſaadan Form, at det i Realiteten ikke vil komme til at gribe alt for ſtærkt ind i den beſtaaende Retſtilſtand paa dette Omraade. Dette ſøgte vi at faſtſlaa i den Paragraf, ſom blev ſat ind her i Tinget ved 2den Behandling, og ſom gif til Landſtinget. Den er bleven ændret noget i Landſtinget, men jeg ſtal indrømme, at i Realiteten ſet ville diſſe Ændringer forhaabentlig ikke ſaa meget ſtor reel Betydning, idet Strafferammerne blive de ſamme overfor de Forſeelſer, her er Tale om. Vort Forſlag, ſom det gif fra Folketinget, gif ud paa, at de Forſeelſer, ſom her er Tale om, ſkulde ſtraffes med Bøder, men at denne Straf kunde ſtige til Fængſel. Nu er Forholdet vendt om, idet Landſtinget har ſagt, at det ſtal være Fængſel, ſom kan ſynke til Bøder. Man vil alſaa ſe, at i begge Forſlagene er Straffen Bøder eller Fængſel. Vor Indſtilling gif ud paa, at den principale Straf var Bøder, det, man i Grunden regnede for det normale, men at den kunde ſtige til Fængſel, hvorimod Landſtinget ſiger det modsatte, at Straffen egentlig er Fængſel, ſom kan gaa ned til Bøder. I Virkeligheden ſtaa alſaa Domſtolene med det ſamme Skøn. Der er kun eet enkelt Steed, hvor Skønnet er udelukket, nemlig hvor diſſe Forſeelſer begaaes anden Gang; der kunne de efter den nuværende Affattelſe ikke længere lade dem ſlippe med Bøder, men ſkulle anvende Fængſel; det kunne de derimod efter Forſlaget, ſom det kom fra Folketinget. I alle andre Tilfælde have de Balget mellem Bøder og Fængſel. Det, jeg nu i Grunden har nogen Frygt for overfor denne Paragraf, er, at den kan volde nogen Konfuſion, ſærlig overfor Underdomſtolene paa de første Trin af en Sag. Der er jeg ikke ganſte ſikker paa, at det, at man har ſaaet flere Straffebestemmelſer, ikke vil give nogen Vildrede i Benyttelſen i Begyndelſen af en ſaadan Periode. Derimod har jeg mere Tro til, at efterhaanden ſom dette Forhold udvikler ſig videre, vil der ſærlig fra de overordnede Domſtoles Side ſtabes en klar og tydelig Retſpraksis, ſom vil gaa i Retning af, at hvor det er Forſeelſer af væſentlig Betydning, ſom i og for ſig indeholde virkelige og betydelige Bedragerier, der bliver Straffen ogſaa alvorlig, hvad intet Menneſte har noget imod. Der er jo intet Menneſte, der vil have, at Bedragerier af Betydning ſkulle gaa fri; men hvor Forſeelſen derimod er ret betydningsløs, af ringe Omfang og ikke af nogen indgribende Natur, vil man ogſaa anvende den mildſte mulige Straf. Det er det, ſom er min For-